

BILAG 4

PORTRÆTTER

BILAG 4 PORTRÆTTER

Sydhavnens ånd

Afgangsrapport - Forår 2017

Bilag 4

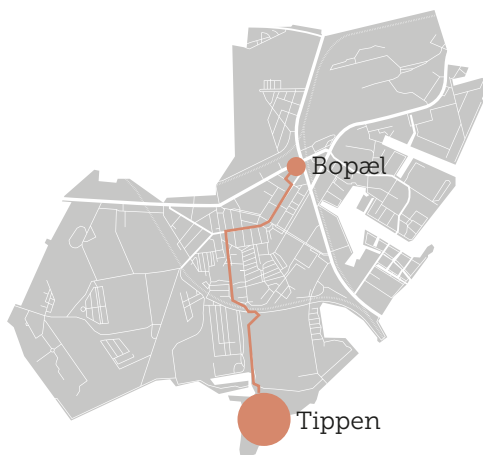
Claire Donohoe

Signe Houvenaeghel Willersted

Vejledere:

Nikolaj Knop

Morten Noer Andersen

HELENE FRA FREDERIKSHOLM

Helene er 27 år gammel og flyttede til Sydhavnen sammen med sin kæreste sidste sommer, da de fik tilbudt en lejlighed i en af AKB karréerne i Frederiksholm. Hun er nyuddannet i litteraturvidenskab og er for tiden arbejdsledig. Hun har tidligere arbejdet på caféen Hulla i Sydhavnen. Helene er begejstret for det fællesskab, hun oplever i Sydhavnen og er meget bevidst om at blive en del af det. Hun ser foreningslivet som en stor faktor for Sydhavnens ånd og ønsker selv at blive frivillig i en forening i bydelen.

“Jeg er i hvert fald mere snakkesalig i Sydhavnen end i resten af byen. Og mere tilbøjelig til at sige hej til folk og snakke med folk i butikker, fordi det smitter vildt meget. Det er jo også det, der er fedt at når først, der er nogen, der hilser eller nogen, der bare siger noget til dig, så begynder du også at gøre det meget mere. Det er vildt dejligt.”

“Man kan bevare mentaliteten og kulturen i Sydhavnen ved at lade sig smitte. Ligesom at jeg prøver at lade mig smitte af dem, jeg møder herude, som har boet her helt vildt lang tid. Og føre det videre og snakke med folk, også selvom de bliver overraskede.”

“Det der med fællesskaber og foreninger, det tror jeg er vildt vigtigt, men vores generation er bare ikke vokset op med det på samme måde, som tidligere generationer er. Jeg ved ikke, hvordan man kan gøre foreningslivet eller fællesskabet attraktivt for unge mennesker, men jeg tror det er vigtigt i forhold til at bevare den ånd, der er her.”

“Jeg føler ikke, at jeg gør nok, fordi jeg ikke er gået ind i en forening eller er blevet frivillig endnu. Men den måde, jeg føler, at jeg respekterer stedet på, det er at være helt åben overfor alle de mennesker, der er her, og snakke med folk rigtig meget.”

“Det med at sige hej og snakke med hinanden, det giver tryghed, men det giver jo også et tilhørsforhold til stedet, fordi det bliver familiært. Det giver også følelsen af, at vi er sammen om stedet, når man taler med hinanden på gaden og siger hej og kender hinanden rundt omkring. Så får man lidt den der følelse, som jeg ikke har følt så ofte i mit liv, som handler om, at sammen er vi stærke.”

TIPPEN

Helene valgte at vise os Tippen, fordi det er et sted hun bruger meget, og som hun synes er meget specielt i bydelen. Et sted hvor kultur og natur mødes.

“De her naturområder - Troldeskoven og Valbyparken og Tippen - skal bare være i fred, synes jeg!”

“Det er Tippen. Tit er man alene herude. Eller man kan i hvert fald ikke se de andre mennesker. Det synes jeg er meget dejligt. Det sker ikke så mange andre steder midt i byen, at man kan gå ude blandt træer og græs og føle, at man er helt alene og kigge på himlen og vandet.”

“Tippen, det er sådan et sted, hvor man virkelig tror, at man er i naturen. Der er jo også lamaer og får og relativt store træer og buske. Og i virkeligheden er det totalt menneskeskabt, fordi det er en gammel losseplads.”

“Der er sådan rester efter menneskelig aktivitet herude på Tippen på en ret spændende måde nogle gange. Og sidst jeg var herude, så så jeg sådan en skulptur, der var bygget af alle mulige mærkelige ting. Skrald og sådan noget og grene. Og det var ligesom sådan et alter - nærmest som en form for hekseritual. Der var tegnet de der stjerner og forskellige andre tegn og symboler, og så stak der sådan nogle pinde op ad jorden, hvor der var klistret kunstige negle på, så det lignede nogle lange hænder. Det så vildt uhyggeligt ud men også bare ret sejt. Der er virkelig mange mærkelige ting her.”

KIRSTEN FRA FREDERIKSHØJ H/F

Kirsten har boet i Frederikshøj Haveforening i næsten 30 år. Hun har boet i sit nuværende hus i 25 år, som hun selv har bestemt, hvordan skal være, men som et firma har bygget for hende. Mange af de andre beboeres huse i haveforeningen er selvbyggede. Hendes datter er nu flyttet tilbage til Frederikshøj H/F med sin mand og børn. Kirsten er del af det stærke fællesskab i haveforeningen. Hun er pensioneret jurist og har et bijob som valgobservatør. Næste gang skal hun til Østtimor. Hun er med i lokaludvalget og kulturudvalget i Karens Minde. Kirsten er også med i en gruppe i haveforeningen, som kalder sig Superveteranerne, der udover at spise frokost sammen hver anden tirsdag, også går rundt og hjælper folk, der har brug for lidt hjælp i haven eller med andet.

“Da jeg flyttede herud, lagde jeg ikke så meget mærke til Sydhavnen, men haveforeningen. Det var ligesom det, jeg fokuserede på. Jeg lagde mærke til, at folk hilste på hinanden. Den lejlighed jeg flyttede fra, der kendte jeg overhovedet ingen naboer. Altså slet ikke. Det, synes jeg da egentlig, er lidt træls. Og det fandt jeg ud af, at man gjorde her. Og lånte noget af hinanden, når man skulle bruge det. En trillebør, eller hvad ved jeg.”

“Sydhavnsånden, det er den der afslappede stemning, der er her, hvor man ikke behøver at have pænt tøj på, fordi man lige skal ned i Irma. Eller hvis man er ved at male sit hus, så kan man bare komme i sit beskidte malertøj. Altså at der er plads til alle mennesker, uanset hvordan de ser ud eller er. Der er sådan en opfattelse af, at vi bor her alle sammen, og det skal vi kunne, og det skal vi blive ved med. Om man så sidder oppe på Mozart Plads og drikker øl hele dagen, eller man går på arbejde, eller hvad man nu laver. Og det kan jeg godt lide. At vi bor et sted, hvor der er en almindelig accept af, at alle skal kunne være her.”

“Der er nogle (red. på gaden), jeg har set før, men som jeg ikke rigtig kender, hvor vi hilser på hinanden. Og der er også nogle, som jeg overhovedet ikke kender, som hilser på mig og siger, når det er godt vejr i dag, eller hvad de nu siger. Det er da meget hyggeligt, synes jeg.”

“Der er ikke nogen, der ser skævt til nogen, hvis de er anderledes på den ene eller den anden måde.”

“Det der med, at man kender folk, det gør, at man føler sig meget hjemme.”

MOZARTS PLADS

Kirsten valgte at vise os Mozarts Plads, fordi det er et af de steder, hun kommer mest i Sydhavnen. Hun kommer forbi, hvis hun skal ind mod byen eller til Valby eller skal tage bussen. Det er det centrale sted i bydelen, hvor tingene udgår fra, fortæller hun. Samtidigt viser det fællesskabet i Sydhavnen.

“Mozarts Plads er ligesom det centrale sted, hvor man kommer, for her udgår tingene fra.”

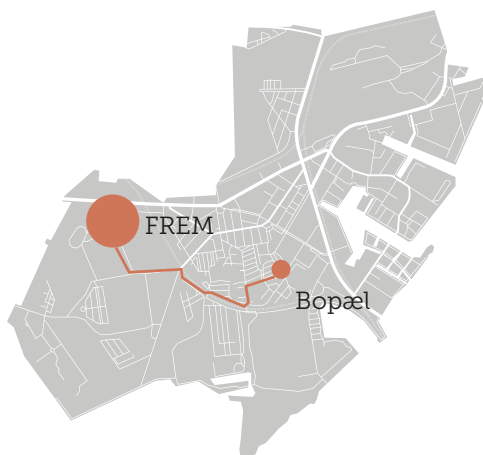
“Caféen Wolfie har været i det hus der, som nu er lukket. Der var borde og bænke udenfor og om sommeren, så var der virkelig mange, der kom der. Alle mulige mennesker, og nogle kom med barnevognene og klapvognene, som stod udenfor. Og så sad øldrikkerne der på bænkerne ved siden af. Alle var der på en gang, og det var enormt hyggeligt.”

“Det møde mellem de forskellige mennesker, det sker ikke sådan direkte andre steder (red. end på Mozarts Plads), men det kan være, at det kommer nede på Sjælør Boulevard (red. den nye plads, der skal erstatte Mozarts Plads, når metrobyggeriet går i gang). Nu må vi se, hvordan det bliver.”

“Hvis man satte sig på bænken og sad der længe, så ville der sikkert komme nogle og snakke. Men det handler også om, hvordan omgivelserne er. Altså om der er nogle muligheder for det. F.eks. sådan en plads som Mozarts Plads eller på Karens Minde, hvor der sker noget, og man helt naturligt bliver sat sammen med nogen eller snakker sammen med nogen, fordi man skal noget sammen.”

PETER FRA FREDERIKSHØJ H/F

Peter er 30 år, født i Sydhavnen og har boet der hele sit liv. Han har boet forskellige steder i Sydhavnen - Frederikshøj H/F, Frederiksholm og Musikbyen - men det meste af sit liv i Frederikshøj H/F. Han er vokset op med en far, der selv er opvokset i Sydhavnen og en mor, der flyttede dertil i 70'erne. På nuværende tidspunkt bor han i det hus, han er vokset op i, og som han også har en andel i sammen med sin mor. Peter er for tiden arbejdsledig. Han er frivillig i Sydhavnens boldklub FREM og stor fan af holdet. Han har et stærkt netværk af familie og venner, der også bor i Sydhavnen.

“Man fornemmer, at rigtig mange folk er hjemme - ikke bare når de er i deres lejligheder eller huse, men de er også hjemme, når de er i deres bydel. Det kan man f.eks. se, når folk har valgt ikke at tage andet på end klipklappere, når de skal ned og handle. Hvis du gik rundt sådan nede på Nørrebrogade, så ville folk nok tro, at du var psykisk syg, men det gør man bare ikke her. Du behøver ikke at have paraderne oppe hele tiden, og du kan være dig selv. Det forventes ligesom, at du er ærlig, at du ikke behøver at have den facade som er meget almindelig i dette samfund og især i København.”

“Det er ikke vigtigt, hvad du laver af karriere. Det er mere vigtigt, hvem du er, og hvilket menneske du er. De største stjerner her er nogle af de frivillige, der er her.”

“En anden ting jeg tænker på er, at når jeg møder nogle, jeg kender, så spørger man “Hvordan har du det?” - altså så kan du altid tale om din karriere, eller hvad du vil bagefter, men det er ikke det, der er det vigtige. “Hvordan har du det?” - det er den, der kommer først. Alle andre steder er det: “Hvad laver du?””

“Folk, der kommer ude fra, jeg kan godt se, at så kunne de komme og besøge (red. Sydhavnen), men hvad fanden skulle de lave her? Det er jo menneskelig kvalitet først og fremmest. Det er jo, fordi man kender hinanden, og det er derfor, at det bliver vidunderligt at bo her. Alle de ting, som man synes er vidunder-

lige og smukke, andre ting end Valbyparken, det kan andre nok godt have lidt svært ved at se. Det kræver trods alt nok, at ens hjerte er her."

"Du skal ligesom passe ind, hvis du også vil være en del af det store fællesskab."

FREM

Peter valgte at vise os den lokal boldklub FREM, fordi det er det sted, han er frivillig og lægger mest tid. FREM er den ægte boldklub i København. Det er FCK ikke ifølge FREM fans, for det er klubber fra Frederiksberg og Gentofte, der er slået sammen i et firma. FREM er for Sydhavnen, Vesterbro og Valby, men er nu mest forankret i Sydhavnen.

"Så længe, at FREM betyder så meget i Sydhavnen, så vil ånden jo også være uændret. Det er i hvert fald en god målestok."

"Jeg er kommet her, siden jeg var lille. Jeg spillede ungdomsfodbold her. Og så har jeg været seriøs fan - du ved, med halsterklæde og det hele - det har jeg været siden, jeg var 16. Nu er jeg rigtig aktiv, fordi vi har lavet vores egen fangruppe, som hedder Paulis Rødder. Nu fylder det ligesom alt."

“Hvert år er der nåleoverrækkelse, hvis der er nogen, der har været medlem i 25 år og 30 år, og der er lige to, der har været medlem i 70 år.”

“Den statue, den har bare været her altid. Det er der, man rører sine første bryster. Det er en nøgen dame, der mangler en storetå.”

“Det er ikke så råt i FREM. Det er mere familievenligt. Samtidig kan du også drikke 40 bajere.”

“Det er det, der er ved det. Fodbold behøver ikke betyde så meget. Det betyder noget for mange af os. For nogen af os, betyder det ikke så meget. Det er jo Københavns største værtshus. Men der er samtidigt også familier. Børn, der løber rundt og hygger. Og det er noget specielt.”

HENRIK FRA MUSIKBYEN

Henrik er 52 år og har boet i Sydhavnen i 32 år. Han flyttede dertil, da han flyttede hjemmefra fra sine forældre i Jyllinge. Han bor i en andelsbolig i Musikbyen tæt på Valbyparken. I samme karré, men i en ny lejlighed end den, han flyttede ind i for 32 år siden. Det var tilfældigt, at han havnede i Sydhavnen, men han er meget glad for det og vil gerne blive boende. Han er førtidspensionist, men håber på at få arbejde i caféen i Karens Minde Kulturhus. Henrik bruger meget af sin dag på at cykle 50 km rundt i København og omegn. Han er en stærk spiller i det sociale liv i Sydhavnen og er ofte i kontakt med både kendte og ukendte sydhavnsnaboer i butikker og i byrummet. Han har mange historier om folk, han kender og har mødt i bydelen.

“Jeg snakker med en del. Også i Irma og på tanken. Også ovre på den store tank. Der går jeg også ned og snakker med nogen nogle gange.”

“Hvis man sætter sig på en bænk, så snakker man bare med folk, selvom man ikke kender dem. Det gør jeg også. Det er karakteristisk for Sydhavnen, tror jeg, at folk snakker sammen, selvom de ikke kender hinanden.”

“Nogle snakker man ikke med, dem hilser man bare på.”

“Jeg har ikke lært nogle at kende ved at sige hej og snakke på gaden. Nogle gange kan man snakke med folk i en halv time, og så ser man dem aldrig mere. Det er fint nok. Så har man fået snakket med nogle og hørt, hvordan de har levet. Om de har nogle børn og sådan noget. Jeg er et meget nysgerrigt menneske, og så synes jeg, at det er spændende at høre, hvordan det er gået. Om de er blevet skilt, og hvordan det er gået med deres børn.”

“Jeg tror, det har været sådan altid herude, at folk snakker meget sammen.”

“Jeg tror, der er et vist fællesskab (red. i Sydhavnen), og jeg tror også, at folk holder lidt øje med hinanden. Hvis der står en oppe på Sjælør Station og er ved at stjæle nogle cykler, så er der måske nogle, der siger “du skal ikke stjæle de cykler.”

“Tolerance er specielt i Sydhavnen. Der er plads til stort set alle. Dem man ikke er så glade for, det er dem, der bare vil ødelægge det for de andre. Men hvad for noget tøj, folk går i, det er vi ligeglade med.”

VALBYPARKEN

Henrik valgte at vise os Valbyparken, fordi den rummer Sydhavnens gode lys og luft, og mange sydhavnere bruger den.

“Når jeg tager i Valbyparken, er det for at få lidt ro. Noget ro på nogle tanker. Jeg går mest alene herved.”

“Der er nogle, der tror, at Valbyparken ligger i Valby, men den ligger i Sydhavnen. Jeg ved ikke hvorfor, det hedder Valbyparken. Jeg snakkede med en ved et busstoppested engang, og hun troede hun skulle med 3A, fordi der stod Valbyparken på, og hun skulle til Valby. Og så sagde jeg “Det må du endelig ikke gøre, så kommer du til Sydhavnen”. Det kunne hun ikke forstå.”

“Der er meget vild natur (red. i Valbyparken). Ikke sådan noget planlagt noget. Det kan jeg godt lide. Det ville være ærgerligt, hvis de lavede badestrand. Det ville jeg ikke være så meget for. Jeg er bange for, at der vil komme en helvedes masse biler og cykler gennem Sydhavnen så.”

“Jeg kan godt lide Valbyparken. Jeg bruger den ikke så meget, men det er, fordi jeg cykler meget. Det er ikke så ideelt at cykle hernede. Men der har været perioder, hvor jeg har gået mange ture hernede. Der er frisk luft og masser af natur og træer.”

SUZETTE FRA BAVNEHØJ

Suzette er 48 år og født og opvokset i Sydhavnen. Hun har boet der hele sit liv. Nu bor hun ved Sydhavn Station. En gade fra hvor hun er vokset op, og hendes forældre stadig bor. Hun er 4. generations-sydhavner. Hun har tre børn, der også er opvokset i Sydhavnen, hvoraf den yngste stadig bor hjemme og derfor er 5. generationssydhavner. Hun har lige arvet familiens kolonihave ved Valbyparken sammen med sin søster. Hun er arbejdsledig på nuværende tidspunkt, men har tidligere arbejdet som receptionist og pædagogmedhjælper. Hun frygter umiddelbart ikke udviklingen så meget i Sydhavnen og ser det positive i et øget café- og handelsliv. Det giver grund til at bruge sin bydel. Alligevel er det vigtigt for hende, at sydhavnsværdierne bevares, så der stadig er plads til alle.

“Da jeg var barn, var Netto fire-fem forskellige butikker [...] Og der stod også nogle og drak der [...] Man hilste jo på dem. De var en del af gadebilledet. Min farmor boede på samme gade, hvor jeg er født og opvokset, så når jeg skulle besøge mine farmor, og jeg gik igennem kælderens, så gik jeg forbi dem. Så på den måde kendte vi jo hinanden i forhold til, at man måske havde sagt hej, eller man kendte hinandens ansigter. Og det gjorde lidt det der med - eller sådan havde jeg det i hvert fald - hvis man så også havde snakket med nogen, så var det bare det der med, at jeg er næsten sikker på, at hvis der var nogen, der ville gøre mig ondt f.eks., så ville de have stået op for mig. Fordi vi var en del af noget uden egentlig at kende hinanden. Men vi holder øje med hinanden og passer på hinanden.”

“Nu står de ved kiosken (red. øldrikkerne). Og så er er en af dem, som også bor i min opgang, der har lagt mærke til mig gå rundt i min have i gården. Jeg kendte ham ikke engang, og så kom han ned en dag, og havde taget en øl med til sig selv og en sodavand med til mig. Og så begyndte han at sidde og snakke. Og så sidder man der og får en sludder. Det er jo netop nogle af de ting, der opstår, selvom man ikke kender hinanden. Så er der alligevel en eller anden, der tager et initiativ til at snakke med nogen. Og så har han stillet blomster ned til mig i gården og lagt blomsterløg, som jeg kunne plante i min have. Så når han står derover (red. ved kiosken) så hilser jeg på ham og kender hans navn, og han kender mit. Og jeg

er da helt sikkert på, at hvis der kom en og gjorde mig ondt foran ham, så er jeg sikker på, at han ville gå ind og hjælpe mig. Det er lidt den følelse man får.”

“Hvis det skal køres videre med nye folk udefra (red. Sydhavnen), så er det også noget med, at de skal tage Sydhavnen til sig, ligesom vi andre har gjort. Og man ligesom falder ind i den ånd, der nu engang er herude.”

VESTRE KIRKEGÅRD

Suzette valgte at vise os Vestre Kirkegård, der er et åndehul på hendes side af Sydhavn Station. Det er sted hun selv har brugt meget til at gå tur og slappe af, både da hun var barn, og da hun selv fik små børn. Hun har mange historier, om hvad hun har lavet på kirkegården som barn og ung.

“Kirkegården har vi brugt rigtig meget som børn som opholdssted, fordi vi i Sydhavnen - det kan godt være det er en kirkegård, men vi bruger den også rigtig meget som en park. Jeg tror ikke, at vi tænker, når vi går på Vestre Kirkegård, at det er meget sørgeligt. Jeg har aldrig selv følt det på trods af, at jeg har familie, der ligger her.”

“Det er et sted rigtig mange i Sydhavnen bruger. Jeg har, og det gør jeg stadig, gået ture med alle mine børn herover, da de var små. Gået ned og fodret ænder. Gået ned og kigget om, der var haletudser, da de kom.”

“Jeg har leget meget på kirkegården. Jeg blev taget, dengang der var kirkegårdsbetjente. Jeg havde en veninde, og vi lå på tyskergravene og slikkede sol. Vi lå ovenpå gravstenene. De ligger bare sådan helt fladt på jorden. Og så havde vi sådan en lille kasette-optager med, og så havde vi købt slik, og så lå vi der og hyggede. Vi lå på maven, og lige pludselig kunne vi bare se sådan et par velpolerede sorte sko stå foran os. Så kiggede vi op, og der stod sådan en kirkegårdsbetjent og sagde, at det måtte vi ikke. Men det var så ikke nok til, at vi ikke gjorde det alligevel.”

Vi valgte at filme alle portræterne med et lille håndholdt videokamera, for så vidt muligt at skabe en uformel og afslappet stemning omkring portræterne.